

DEKUMAŃSKI (1) *ai*

N sg f dekumańska.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Linia graniczna w postaci drogi, fosy lub miedzy idącej ze wschodu na zachód [miedza – decumanus, qui ab ortu ad occasum porrigitur Cn]:

Zestawienie: »granica dekumańska«: Limes Decumanus, Gránicá Decumáńska od wśchodu do zachodu słóńcá bywa mierzona/ To iest w dłuź/ zász Gránicá. Cardo/ od południá ná pułnocy/ To yeft/ ná wśzerzą. Mqcz 194a.

SB